

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. K., narozený X, bytem P.,
zastoupený: Mgr. Martin Pech, advokát se sídlem E. Beneše 70, 301
00 Plzeň,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, Odbor dopravy a silničního
hospodářství, se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 14.7.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2020 č.j. PK-
DSH/4004/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 14.7.2020 soudu doručenou dne 16.7.2020 prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2020 č.j. PK-DSH/4004/20, jehož kopie byla připojena, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno původní rozhodnutí správního orgánu první instance. Žalobce zejména namítal, že se nedopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. písm. e) bod 1 a § 125c odst. 4 písm. písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen **zákon o silničním provozu**), které měl spáchat porušením § 3 odst. 3 písm. a) a § 94a odst. 2 téhož zákona. Dle něho v

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

důkazním řízení před správními orgány nebylo nadevší rozumnou pochybnost prokázáno, že by výše uvedená ustanovení zákona opravdu porušil, když jeho námitky jsou prakticky obsahově totožné, jako již vznášel v řízení v prvním stupni. Dále žalobce namítal, že vždy splnil veškeré požadavky, které na něj kladly správní orgány, a nikdy neměl žádných pochybností o tom, že je držitelem řidičského průkazu, ostatně řidičský průkaz mu byl ze strany správního orgánu řádně vydán, což by se v případě toho, že by jeho držitel neměl být, nemohlo stát. Přitom je viněn správním úřadem z toho, že řídil motorové vozidlo v rozporu s tím, že nebyl držitelem řidičského oprávnění a dále, že neměl odevzdat řidičský průkaz úřadu. Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se řídila trestnost trestných činů, a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka deliktu. Rovněž bylo uvedeno, že žalobce prokázal v rámci celého řízení, že byl odborně i zdravotně způsobilý k tomu, aby mohl řídit automobil a že též vždy respektoval jemu uložené sankce a dodržoval i trest zákazu řízení, který mu byl soudem uložen. Původní řidičský průkaz buďto ztratil nebo mu byl odcizen, a když dostal ze strany úřadu nový, měl za to, že je vše v pořádku. I soud vyhověl žalobci k jeho žádosti o podmíněné upuštění od zbytku výkonu trestu, jelikož si byl dobře vědom toho, že splnil všechny potřebné náležitosti a prokázal dostatečný respekt k jemu dříve uloženým trestům. Pokud by žalobce nesplnil všechna kritéria, nemohl by mu být řidičský průkaz vůbec vydán (resp. vrácen). V současné době je mu v podstatě vytýkáno správním orgánem to, že nepožádal o vrácení řidičského průkazu dvakrát, proto má žalobce za to, že správní orgán vykládá zákon striktně velmi formalisticky a nebyla mu z jeho strany prokázána ani nevědomá nedbalost stran potenciálního zavinění přestupků a materiální znak předmětných přestupků. Jednal-li by žalobce v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) a naplnil tak tím formální znaky skutkové podstaty přestupku § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, za nějž byl postižen, má se za to, že byl naplněn i jeho materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn. Žalobce žádným svým jednáním nijak neohrožoval plynulost a bezpečnost silničního provozu, přičemž je zřejmé, že navíc nespáchal po dlouhou dobu ani žádný přestupek, takže se jedná nezpochybnitelně o ukázněného řidiče, jelikož tento nebyl zastaven ze strany hlídky PČR po dobu téměř deseti let. Uvedl také, že osobní automobil potřebuje užívat zejména ve prospěch svojí staré matky, která je na něm závislá, což ale vedlo správní orgán k tomu, že jej ohodnotil sankcí 26.000,- Kč (asi místo 50.000,- Kč). Ta skutečnost, že za údajné přestupky spáchané formou nedbalosti nevědomé je ukládána pro důchodce naprosto likvidační sankce, je sám od sebe alarmující. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 25.5.2020 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a také požadoval náhradu nákladů řízení.

2. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25.5.2020 č.j. PK-DSH/4004/20** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen **Magistrát** či **správní orgán I. stupně**), č.j. MMP/079459/20, ze dne 9.3.2020, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, a ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu porušením ust. § 94a odst. 2 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 25.5.2020 žalovaný mimo jiné uvedl, že ze spisové dokumentace vyplývá, že dne 12.1.2020 jel žalobce v době okolo 20:50 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ul. Slovanská ve směru jízdy od ulice Jasanové jako řidič vozidla tov. zn. Škoda Octavia RZ: X a v prostoru u domu číslo 162 byl hlídkou Policie ČR zastaven k silniční kontrole, při které bylo zjištěno, že žalobce má platnou blokaci řidičských oprávnění, tedy předmětné vozidlo řídil na pozemních komunikacích, ačkoliv k uvedenému dni nebyl držitelem řidičských oprávnění pro žádnou ze skupin; dále bylo zjištěno, že neodevzdal řidičský průkaz, ač mu dne 27.6.2013 vypršela lhůta k jeho odevzdání.

V odvolání žalobce konstatoval, že prokázal v rámci celého řízení, že byl odborně i zdravotně způsobilý k tomu, aby mohl řídit automobil a že též vždy respektoval jemu uložené sankce a dodržoval i trest zákazu řízení, který mu byl soudem uložen. Původní řidičský průkaz buďto ztratil nebo mu byl odcizen, a když dostal ze strany úřadu nový, měl za to, že je vše v pořádku. Rovněž i soud mu vyhověl k jeho žádosti o podmíněné upuštění od zbytku výkonu trestu, jelikož si byl dobře vědom toho, že splnil všechny potřebné náležitosti a prokázal dostatečný respekt k jemu dříve uloženým trestům. Pokud by nesplnil všechna kritéria, nemohl by mu být řidičský průkaz vůbec vydán (resp. vrácen). Také namítal, že uložená sankce je pro důchodce naprosto likvidační a osobní vozidlo potřebuje užívat zejména ve prospěch svojí staré matky, která je na něm závislá. K uvedenému žalovaný jako odvolací orgán sdělil, že obdobné námitky žalobce uváděl v řízení před správním orgánem I. stupně, který se k nim vyjádřil na str. 7 napadeného rozhodnutí (např., že žalobce o účincích rozsudku Okresního soudu Rokycany, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni věděl, neboť požádal o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel, přičemž jeho žádosti bylo usnesením Okresního soudu Rokycany, jež nabylo právní moci dne 4.3.2014, vyhověno, přičemž trest zákazu řízení motorových vozidel mu byl uložen proto, že řídil motorové vozidlo v době tzv. vybodování /jednalo se o zákon o silničním provozu ve znění účinném do 30.6.2013/) a žalovaný se s touto argumentací plně ztotožnil.

K námitce žalobce, že je mu v podstatě vytýkáno správním orgánem to, že nepožádal o vrácení řidičského průkazu dvakrát, žalovaný uvedl, že žalobce je sankcionován za řízení bez řidičského oprávnění, neboť poté, kdy mu soud upustil od výkonu zbytku zákazu činnosti, nepožádal správní orgán o vrácení řidičského oprávnění, což jde jeho k tíži. Žalovaný dále uvedl, že příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodne o vrácení řidičského oprávnění na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění. Vrácení řidičského oprávnění bylo tedy pouze v dispozici žalobce, neboť na podání žádosti o upuštění od výkonu zbytku trestu a podání žádosti o vrácení řidičského oprávnění nelze pohlížet jako na totožné. Také žalovaný uvedl, že problematikou tzv. „administrativních neřidičů“ se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) a to v rozsudku č.j.: 3 As 42/2012-35 ze dne 8.1.2013 s odkazem na rozsudek NSS ze dne 19.4.2012 č.j. 7 As 137/2011-52 (... „Pokud se ten, komu byl uložen zákaz činnosti, chová podle zákona a v zákonem stanovené lhůtě odevzdá řidičský průkaz, ví nebo přinejmenším má a musí vědět, že nedisponuje osvědčením nezbytným k řízení motorových vozidel. Je tedy skoro vyloučeno, aby i v době trvání zákazu činnosti z nedbalosti řídil bez řidičského oprávnění. Signálem, že opět řídit může, je právě vrácení řidičského oprávnění a následně řidičského průkazu postupem podle ust. § 102 a § 114 zákona o silničním provozu. Při nedodržení uvedeného postupu odevzdání a vrácení řidičského průkazu hrozí, že řidič, který má

řidičský průkaz u sebe, ač jej měl ve stanovené lhůtě odevzdat, by mohl řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění, přičemž jeho pochybení by nemuselo být, např. při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí, jednoduše zjištělné. Právě tomu má zabránit mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu“.)

Rovněž žalovaný uvedl, že výši uložených trestů žalobci považuje za přiměřené, protože zájem společnosti na posilování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích převažuje zájmy jednotlivce na snadném vrácení řidičského průkazu po spáchání dopravního přestupku. Řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí trestů logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí trestů s vysokou spodní hranicí. Správní orgány mohou samozřejmě v rozpětí trestů rozlišovat závažnost konkrétního jednání, aniž by bylo zapotřebí volit tresty pod spodní hranicí zákonné sazby. Správním orgánem I. stupně byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců v souladu s ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, který za přestupek stanoví trest v rozpětí od jednoho roku do dvou let. Pokuta byla žalobci uložena ve výši 26 000 Kč, kdy ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví rozpětí sazby pokuty od 25 000 Kč do 50 000 Kč. Žalobci byl zákaz činnosti uložen na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí trestu a pokuta téměř na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí trestu. Ve prospěch žalobce při stanovení výše trestů bylo zohledněno, že je na něm závislá jeho matka i skutečnost, že nemá v evidenční kartě řidiče za rozhodnou dobu uveden žádný záznam o přestupku. Také bylo připomenuto, že žalobce má po polovině výkonu trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel může u správního orgánu I. stupně požádat (při splnění zákonných podmínek) o upuštění od zbytku výkonu předmětného trestu a i o sjednání splátkového kalendáře tak, aby hrazení pokuty co možná nejméně zatížilo jeho rozpočet. Dle žalovaného je nedůvodná i námitka žalobce, že mu nebylo nadevší pochybnost prokázáno spáchání skutku, o němž se řízení vede, jelikož správní orgán I. stupně provedl v řízení důkazy, přičemž po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je skutkový stav věci dostatečně zjištěn, s čímž se žalovaný plně ztotožnil. Důkazy provedené v řízení jsou v podstatných bodech týkajících se merita věci vnitřně konzistentní a vzájemně se doplňují a vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupků dopustil, když o tom, jak se skutek odehrál, nevznikla žádná pochybnost. Závěrem žalovaný uvedl, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy podle ust. § 89 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) i správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal dle ust. 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ani neshledal závady, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo s právními předpisy, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.8.2020** mimo jiné uvedl, že námitky uvedené žalobcem v žalobě hodnotí jako nedůvodné s tím, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde závěrem konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn. Dále toliko uvedl, že zcela setrvává na svém napadeném rozhodnutí, v němž se s

námitkami vypořádal, proto na něho v plném rozsahu odkázal. Žalobu hodnotil žalovaný jako nedůvodnou, a proto navrhl, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá. Dále žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání s tím, že v případě úspěchu ve věci nebude uplatňovat náhradu nákladů řízení před soudem.

4. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 25.5.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.8.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky datové zprávy bylo napadené rozhodnutí ze dne 25.5.2020 zástupci žalobce doručeno dne 26.5.2020. Ze založeného rozhodnutí Magistrátu ze dne 9.3.2020 vyplývá popis celého řízení (celkem 15 stran) v této věci a mimo jiné v závěru správní orgán uvedl, že přestupek žalobce spočívající v neodevzdání řidičského průkazu příslušnému orgánu evidence v důsledku pozbytí řidičského oprávnění posuzoval s ohledem na změnu resp. vznik nové právní kvalifikace skutkové podstaty tohoto přestupku v průběhu jeho trvání v souladu s ust. § 4 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, kde je mimo jiné stanoveno, že jestliže se zákon změní během páčání trvajícího přestupku, použije se zákon účinný v době, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu, dle právní kvalifikace uvedené ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. dle znění zákona o silničním provozu účinného ke dni 12.1.2020, kdy došlo k odebrání řidičského průkazu žalobci při silniční kontrole, což správní orgán považuje za den odstranění protiprávního stavu. Dále bylo uvedeno, že správní orgán dále vycházel z rozsudku Okresního soudu Rokycany, jenž nabyt právní moci dne 20.6.2013, ze kterého mimo jiné vyplývá, že žalobce byl tímto rozsudkem uznán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku, neboť dne 28.8.2012 od přesně nezjištěné doby, ze svého bydliště v Plzni řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Renault Kangoo, RZ X, pokračoval v jízdě přes obce Koterov, Týmákov a Rokycany se záměrem dojet do obce Volduchy, okr. Rokycany, a odtud následně stejnou trasou zpět do svého bydliště v Plzni, přičemž byl dne 28.8.2012 v 09:30 hodin před domem č.p. 201 v obci Volduchy, kontrolován hlídkou Policie ČR, Dopravního inspektorátu Rokycany, a tohoto jednání se dopustil přesto, že není držitelem příslušného řidičského oprávnění pro skupinu B podle zákona č. 361/2000 Sb., které pozbyl z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, kdy oznámení o dosažení 12 bodů a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze strany Magistrátu pod č.j. MMP/042187/11 osobně převzal dne 11.3.2011, podané námitky byly zamítnuty rozhodnutím Magistrátu pod č.j.: MMP/076485/11 ze dne 2.5.2011 a následné odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje pod č.j. DSH/13005/11, které nabylo právní moci dnem 14.11.2011, čímž tak pozbyl řidičské oprávnění, za což mu byl předmětným rozsudkem mimo jiné uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku. Žalobci tedy sice bylo dne 31.1.2013 po splnění zákonných podmínek řidičské oprávnění vráceno, avšak následně jej opětovně pozbyl dne 20.6.2013 na základě uvedeného rozsudku Okresního soudu Rokycany ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni. Také bylo k námitce zmocněnce/zástupce žalobce, že správní orgán si vykládá v současné době zákon striktně velmi formalisticky, bylo podotknuto, že neznalost zákona žalobce nikterak nezbavuje odpovědnosti za daný přestupek. Rovněž z evidenční karty řidiče žalobce vyplývá, že blokaci řidičského oprávnění má ode dne 20.6.2013, až dosud, respektive do dne pořízení uvedeného výpisu; lhůta zákonem stanovená k odevzdání řidičského průkazu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

marně uplynula dnem 27.6.2013, přičemž z evidenční karty řidiče vyplývá, že žalobce danou povinnost až do data předmětné silniční kontroly tj. dne 12.1.2020, kdy mu byl uvedený řidičský průkaz zadržen, nesplnil, neboť z evidenční karty řidiče vyplývá, že žalobce je držitelem řidičského průkazu č. EH 608740, vydaného dne 31.1.2013, který až do dne 12.1.2020 nebyl evidován jako zadržený, odevzdaný ani ztracený či odcizený doklad.

5. **Žalobce v podání** ze dne 6.10.2020 sdělil, že souhlasí s tím, aby soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání a nevyužívá možnosti podat repliku k vyjádření žalovaného; pro případ úspěchu ve věci požadoval náhradu nákladů v celkové výši 11.228,-Kč.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a)** s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
8. Dle **§ 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu** řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.
9. Podle **§ 94a odst. 1 zákona o silničním provozu** (ve znění účinném do 30.6.2013) držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel.
10. Dle **§ 94a odst. 2 zákona o silničním provozu** řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.
11. Podle **§ 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu** (ve znění účinném do 30.6.2013) fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních

komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.

12. Dle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30.6.2013) fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 94a odst. 2, § 113 odst. 1 nebo § 123c odst. 5 neodevzdá řidičský průkaz, mezinárodní řidičský průkaz nebo potvrzení o oznámení ztráty, odcizení, poškození anebo zničení řidičského průkazu nebo v rozporu s § 6b odst. 4 neodevzdá osvědčení o registraci vozidla.
13. Podle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30.4.2014) po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů^{31b)}, po výkonu trestu nebo po uplynutí zkušební doby podmíněného upuštění od potrestání s dohledem, v jehož rámci bylo uloženo přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel, nebo po rozhodnutí o upuštění od tohoto přiměřeného omezení, nebo po rozhodnutí o osvědčení nebo neosvědčení ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, nebo poté, kdy se má za to, že v této době došlo k osvědčení, rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.
14. Dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu za přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
15. Podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
16. V § 41 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je stanoveno: (1) Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. (3) Spolu se správním trestem uloženým podle odstavce 1 nebo 2 lze uložit i jiný druh správního trestu, jestliže by jej bylo možno uložit za některý ze společně projednávaných přestupků.
17. Žalobce v žalobě stejně jako předtím v odvolání proti rozhodnutí Magistrátu ze dne 9.3.2020 namítal, že se nedopustil předmětného výše uvedeného dopravního přestupku, když vždy splnil veškeré požadavky, které na něj kladly správní orgány a také nebylo nadevší rozumnou pochybnost prokázáno, že by výše uvedená ustanovení zákona opravdu porušil. S tímto názorem však soud stejně jako správní orgány nemůže souhlasit, jelikož nadevší pochybnost bylo prokázáno, že žalobce po pravomocném odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Rokycanech č.j. 1 T 158/2012-92 ze dne 14.3.2013 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni sp. zn. 7To 206/2013 ze dne 20.6.2013, kdy mu byl uložen trest obecně prospěšných prací i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, čímž pozbyl řidičská oprávnění pro všechny skupiny, neodevzdal řidičský průkaz příslušnému orgánu evidence, přestože tak byl povinen učinit, a lhůta ke splnění zákonné povinnosti marně uplynula dnem 27.6.2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

přičemž tento stav udržoval až do dne 12.1.2020, kdy řidičský průkaz odevzdal Policii ČR při předmětné silniční kontrole.

18. Je nepochybné, že dne 31.1.2013 byl žalobci vydán řidičský průkaz ev. č. X po absolvování autoškoly, psychotestů a lékařské prohlídky, když předtím řidičské oprávnění pozbyl z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a přitom nerespektoval výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze strany Magistrátu, kterou osobně převzal dne 11.3.2011 a řidičský průkaz neodevzdal. Sám žalobce uvedl, že asi v roce 2012 nebo 2013, přesně si to již nepamatoval, kdy jezdil na služební cesty do Maďarska, na Slovensko atd., pravděpodobně v létě ztratil řidičský průkaz, došel na příslušný registr řidičů, kde ztrátu nahlásil a poté mu byl řidičský průkaz výše uvedený vydán. Avšak ani poté, co nabyl právní moci předmětný rozsudek okresního soudu v roce 2013, nepostupoval v souladu s platnou právní úpravou a řidičský průkaz neodevzdal Magistrátu ani v zákonné lhůtě, která uplynula dnem 27.6.2013, ale ani poté mu řidičský průkaz neodevzdal a odevzdal jej až Policii ČR dne 12.1.2020 při silniční kontrole. Zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel žalobci skončil dnem 4.3.2014, kdy bylo uvedeným soudem upuštěno od zbytku zákazu činnosti, avšak žalobce nepožádal o vrácení řidičského oprávnění ve smyslu § 102 zákona o silničním provozu, tudíž mu nenáleželo a proto řídil motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění, i když měl ve svém držení řidičský průkaz.
19. V žádném případě neobstojí argumentace žalobce, že nevěděl o tom, že by měl řidičský průkaz odevzdat Magistrátu po pravomocném uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel soudem v roce 2013, přestože v již předchozí době z výše uvedeného důvodu Magistrátem byl k odevzdání řidičského průkazu vyzván (řidičský průkaz však neodevzdal), takže tato povinnost mu byla známa. Každý řidič je totiž povinen znát i plnit své zákonné povinnosti a kromě toho, bylo a i je všeobecně známo, že pokud je řidiči uložen trest (či sankce) zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, že je nutné řidičský průkaz příslušnému správnímu orgánu odevzdat, jelikož není možné, aby měl k dispozici řidičský průkaz i nadále po dobu výkonu tohoto trestu. Naopak jeho odevzdání příslušnému úřadu slouží pro kontrolu, zda je tento trest vykonáván a po jeho výkonu (či při podmíněném upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti) se dotýčná osoba podrobí dalším úkonům, aby získala zpět řidičské oprávnění a tedy i řidičský průkaz prokazující předmětnou skutečnost. Žalobce však uvedené nesplnil, proto se dopustil předmětných přestupků, ač je přesvědčen o opaku, neboť dle názoru soudu, jakož i správních orgánů, formální a taktéž materiální stránka byla naplněna.
20. Pokud se týká odborné i zdravotní způsobilosti žalobce k tomu, aby mohl řídit automobil, nebylo namítáno, že by tyto způsobilosti neměl. Neobstojí však námitka, že po údajné ztrátě či odcizení původního řidičského průkazu, když dostal ze strany úřadu nový, měl za to, že je vše v pořádku. Žalobce si pravděpodobně neuvědomuje, že po vydání nového řidičského průkazu dne 31.1.2013 došlo až dne 14.3.2013 k vyhlášení rozsudku Okresního soudu v Rokycanech č.j. 1 T 158/2012-92, jímž mu byl uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, který skončil až dnem 4.3.2014, kdy bylo uvedeným soudem upuštěno od zbytku zákazu činnosti. S ohledem na tuto časovou posloupnost opravdu velmi těžko mohl žalobce mít za to, že je vše v pořádku, když předmětný zákaz činnosti mu byl uložen až po vydání nového

řidičského průkazu. Žalobci nebylo vytýkáno správními orgány, že nepožádal o vrácení řidičského průkazu dvakrát, pouze byl popsán celý průběh děje poté, co došlo k tzv. vybodování žalobce jako řidiče, následnému trestnímu řízení a rozhodnutí soudů až po kontrolu žalobce Policií ČR dne 12.1.2020 (viz shora).

21. Soud v této věci ani neshledal, že by existovaly zvláštní okolnosti, které by snižovaly nebezpečnost jednání žalobce natolik, že by materiální znak nebyl naplněn, jak bylo zmíněno v žalobě, i když nijak neohrožoval plynulost a bezpečnost silničního provozu, přičemž je zřejmé, že žalobce nespáchal po dlouhou dobu ani žádný přestupek, jedná se tedy nezpochybnitelně o ukázněného řidiče, jelikož tento nebyl zastaven ze strany hlídky PČR po dobu téměř deseti let. Rozhodující skutečností v této projednávané věci je, že žalobce po celou dobu výše uvedenou řídil osobní automobil, i když předtím v roce 2013 pozbyl řidičského oprávnění a nepožádal o jeho vrácení, bez ohledu na to, že měl v držení řidičský průkaz, který ale měl správně odevzdat příslušnému správnímu orgánu po pravomocném uložení zákazu činnosti soudem, což neučinil.
22. Z obsahu rozhodnutí je zcela zřejmé, že správní orgány v této věci rovněž zohlednily skutečnost, že žalobce osobní automobil potřebuje užívat zejména ve prospěch svojí staré matky, která je na něm závislá, jelikož mu byl uložen zákaz činnosti na samé dolní hranici sazby. Pokud se týká uložení pokuty ve výši 26.000,-Kč, ta byla rovněž uložena těsně nad dolní hranicí sazby a žalobce měl možnost požádat o povolení měsíčních splátek formou splátkového kalendáře a uvést důvody, které jej k tomu vedly; tudíž toliko na žalobci záleželo, zda tuto možnost využije či nikoli.
23. S ohledem na shora uvedené soud žalobní námitky žalobce neshledal důvodnými. Po přezkoumání obou správních rozhodnutí a celé spisové dokumentace má zdejší soud za to, že správní orgán I. stupně shromáždil veškeré dostupné podklady potřebné pro rozhodnutí ve věci. Zjistil tak skutkový stav bez dalších pochybností a shromážděné podklady pak správní orgány hodnotily jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti tak, aby sjednotily sled událostí. Své úvahy a závěry oba správní orgány řádně odůvodnily, z odůvodnění obou rozhodnutí jasně vyplývá, k jakým důkazům přihlížely a jak je hodnotily. Obě správní rozhodnutí jsou logicky a přesvědčivě odůvodněna, a proto je zdejší soud hodnotí jako souladná se zákonem a se zásadami správního práva.
24. Žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval zjištěným skutkovým stavem, přičemž zhodnotil, že ten byl zjištěn bez jakýchkoliv pochybností a bylo tak prokázáno protiprávní jednání žalobce. Také zhodnotil procesní postup správního orgánu I. stupně a neshledal žádné pochybení ani porušení procesních práv žalobce. Soud souhlasí se žalovaným, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zákonné a plně přezkoumatelné. Dále soud konstatuje, že žalovaný se při svém rozhodování zabýval všemi odvolacími námitkami, též řádně přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí, jakož i celé správní řízení, a tudíž postupoval v souladu se zákonem.
25. Závěrem zdejší soud uvádí, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem odvolacím námitkám žalobce, současně hodnotil všechny důkazy, rovněž popsal, které skutečnosti vzal za prokazané, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a kterými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, a to vše v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.).

26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, jak uvedeno shora.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení neuplatnil, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 20. dubna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně